

Et se ma, kuhho need kartuhwled said mahha pandud, ilma sõnnikuta olli, sepärrast lastsin minna igga augo sisse, kuhho üks kartuhwel piddi pandud sama, paar peotäit männa offid panna, ja kui kartuhwel olli sisse pandud, muld peält finni aiada. Näddala kahhe pärrast, näggin minna omma süddame rõmuks, et minno kartuhwled keif ommad kassud mullast wälja aiasid ja mitte ühte ainustki ei jänud kaddumaks. Nemmad kassusid wägga joudsaste ja uhkeste, nenda et nende warred õige pitkaks said, ja keige sui kui kanneped ülle aia paistsid egga mitte mahha ei langend. Keige nende kassu aia, seisid nemmad ikka haljad ja täis õisi. Sui said nemmad ka nendasammoti, kui teisedki kartuhwled, mullutud. —

Süggise, pärrast Mihkle päwa, kui jubba warred peält ärra kuinasid, lastsin neid ülles wõtta, ja leidsin iggast peßsast, minno sureks süddame rõmuks, kaks kümmed nelli kunni kaks kümmed kuus illust, suurt ja terwet kartuhwelt. Süies leidsin neid wägga head

ja tahhedad, nenda, et parremaid foggoniste ennam ei woinud sowida. —

Kui wägga sowimisse wäärt olleks se, et ka meie armas ma-rahwas, selle katsutud wiisi järrele, katsuks ommale parremaid kartuhwleid murretseda, et nende töö ja waew rohke minne saaks tassutud; ja kui se katse hästi forda läinud, siis pallub kalendre wäljaandja enne seile sedda teada anda, et ta sedda julgeminne ka eddespidi muid sesuggusid tarwilissi ma töö asjo julgeks teada anda.

—————
Rõnne jätkud. —

Tark töö.

Mees ostis wärske kalla, hoidis pead-pid-di käes. Wallato laps pistis noõlaga teiste wahhelt mehhe kätte. Mees watab, kalla su pärrani, — wiskab parts, wästo maad, karts, jallaga peäle, katsi weel hammustada.